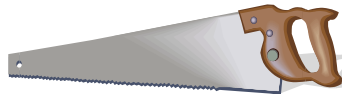

Suske de zager

Eenakter

van

Karl Wauters

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande toestemming van DE AUTEUR waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

SUSKE DE ZAGER

EENAKTER GESCHREVEN DOOR KARL WAUTERS

1 Dame – 2 Heren

Met: **Franciscus Van Brussel**
Irma **(Cafébazin)**
Fons **(Klant)**

Korte Inhoud:

Franciscus Van Brussel, beter gekend als Suske de zager, brengt zoals elke dag een bezoek aan zijn stamcafé. Zoals steeds vertelt hij hetzelfde verhaal. De luisteraar van dienst is de zonderlinge Fons.

Decor:

Deze eenakter wordt gespeeld in zwarte doeken. Op de scène bevindt zich midden centrum een tafel en 2 stoelen.

Deze eenakter wordt het beste gespeeld in plaatselijk dialect.

(Bij het begin van het stuk komt Suske, klein van gestalte, op via de zaal. Hij groet iedereen. De mensen in de zaal zijn immers de klanten van het café.)

Suske: Goedenavond, Goedenavond.

(Suske komt het podium op en kijkt rond. Hij ziet Fons zitten aan een tafel die een glas bier aan het drinken is.)

Suske: Dag mijnheer, mag ik bij u komen zitten?

(Fons doet teken dat het mag)

Suske: Bedankt. (gaat zitten) Nu ben ik blij dat ik zit. Amaai, moe dat ik ben.

(Roept) Irma! 2 pintjes voor mij. (tot Fons) Hier is veel volk vandaag. Er zal ergens iets te doen zijn. Gewoonlijk zit hier maar 2 man en een paardenkop. (roept) Irma! Waar blijf jij nu zitten. Ik heb dorst. (tot Fons) Ik begrijp nu wel dat er veel werk is vandaag maar voor een vaste klant mag je toch al wat meer doen. (kijkt naar Fons) Ja, ja, ik ben een vaste klant. Elke dag ben ik hier. (stilte) Nee, dat is niet waar. 1 dag ben ik niet geweest. Dat was de dag dat ons Roza, mijn zuster, moest bevallen van ons Nicole. Toen was ik in het moederhuis. En dat is al veel jaren geleden. Ah ja, ons Nicole heeft zelf al kinderen.

(Irma komt met 2 pintjes het podium op)

Suske: Allee Irma, je komt toch nog.

Irma: Het is druk vandaag en ik kan niet overal gelijk zijn.

(Irma zet 1 glas bij Suske en 1 glas bij Fons)

Suske: Wat doe jij nu?

Irma: Je hebt toch 2 pintjes gevraagd?

Suske: 2 pintjes voor mij.
 Irma: Wat ben jij toch voor een sloeber.
 Suske: Ik kan mijn geld toch niet langs vensters en deuren buitensmijten.
 Irma: Ik weet dat je iedere euro in 2 bijt maar Fons is zo vriendelijk voor u. Je mag bij hem aan tafel komen zitten. Dus hij verdient een pintje.

Suske: Vooruit dan. Ik zal mijn goed hart maar laten zien.
 Irma: (tot Fons met veel gebaren) Fons, dit pintje is van Suske.
 Suske: Schrijf het maar op de rekening.
 Irma: Ik had niets anders verwacht.
 (Irma gaat terug af. Fons heft zijn pintje op. Suske doet hetzelfde)

Suske: Ja, Schol. (beide drinken) Uw naam is dus Fons. De mijne is Franciscus maar iedereen zegt Frans. Behalve mijn vrienden, die zeggen Suske. Eigenlijk zeggen ze Suske de zager. Ik zou niet weten waarom want ik heb in heel mijn leven nog geen zaag vast gehad. Dat doet goed zo'n pintje en zeker na een fikse wandeling. Ah ja, ik moet wel te voet naar hier komen want mijn fiets is gisteren gestolen. Weet je door wie?
 (Suske kijkt naar Fons maar die reageert niet)
 Door de politie.
 (Suske kijkt weer naar Fons maar die reageert weer niet)
 Nu weet je niet wat te zeggen, hé? Inderdaad, door de politie. Wacht! Ik zal het u vertellen.
 (Suske staat recht en gaat rechtsvoor staan en doet een fietser na)
 Ik vertrok hier gisteren zo rond een uur of elf naar huis. Een beetje zigzaggend want mijn stuur stond een beetje scheef. En ik zal het u maar direct zeggen, het was niet van den drank. Nietsvermoedend reed ik al fluitend naar huis. Ik was goedgezind want ik had een toffe avond gehad en ineens stonden ze daar vlak voor mijn neus. De flikken. De broeders van liefde. De eerste was een reus van bijna 2 meter met armen dikker dan mijn benen en de andere een klein pisnijdig ventje met een kanjer van een moustache.
 (Suske kijkt naar Fons)
 Fons, sta nu eens recht gaat daar eens staan. (wijst naar linksvoor)
 (Fons blijft zitten) Zeg, hoor jij niet goed? (doet teken om recht te staan) Rechtstaan! (gaat naar linksvoor en doet teken) En hier komen staan! (Fons staat recht en gaat naar Suske) Sta maar op dit plekje. Jij bent een van die flikken (Suske gaat terug naar rechtsvoor en doet een fietser na. Hij rijdt zozegegd tot bij Fons) Dus, ik kwam aangereden en de flikken lieten mij stoppen. (kijkt naar Fons) Maar Fons, werk nu toch eens mee. Laat mij stoppen. (Fons doet niets) Ga maar terug op uw plaats zitten. (tegen zichzelf maar goed hoorbaar voor publiek) Wat een triestige is dat. (Kijkt terug naar Fons) Ga maar terug op uw plaats zitten!! (Wijst naar de tafel. Fons gaat terug zitten) Dus ik kwam aangereden en de flikken lieten mij stoppen. Die kleine nam het woord. *"Wilt u eens stoppen mijnheer"*. Ik stop dus en vroeg: *"Voor wat is het, mijnheer van de politie?"* En de kleine zei: *"Uw licht brandt niet."* En ik: *"Hoe mijn licht brandt niet? Daarjuist brandde het nog."* *"Nu niet meer en dat telt voor ons"* zei die flik en hij voegde er aan toe: *"En heb je gedronken?"* Ik wou natuurlijk de slimme uithangen en zei:

“Eén pintje van de grote dorst” “Dan zal dat zeker een straf pintje geweest zijn. Je zult eens moeten blazen, denk ik.” Zei die kleine. Ze kwamen daar met zo’n klein kastje af en lieten mij blazen. Blijkbaar heb ik dat heel goed gedaan want die grote flik vroeg direct mijn paspoort. Hij zei er wel een andere naam tegen. Identiteits kaart of zoiets. Toen die mannen alles opgeschreven hadden, namen ze mijne fiets mee en zo komt het dus dat ik te voet ben.

(Suske gaat terug zitten en drinkt nog eens van zijn pint)

Ah ja, ik had nog ruzie met die mannen. Ze vroegen, om mij te testen, want ze hadden mijn paspoort toen al, mijn geboortedatum en ik zei dat dat al heel lang geleden was. Ze konden er niet om lachen. Triestige mannen als je het mij vraagt. Humor: nul komma nul. En eigenlijk heb ik gelijk. Het is al heel lang geleden dat ik geboren ben. Als ik denk aan vroeger, dan denk ik altijd aan mijn jeugd en de avonden bij ons thuis. Met 12 waren we thuis en elke avond was het vechten om eten te krijgen. Ons moeder zette de pot aardappelen op tafel en ons vader las een gebed en daarna was het aanvallen. Ik heb dikwijls in mijn broers en zusters hun handen geprikt. (Even stilte) Ja, ja, 12 kinderen heeft ons moeder op de wereld gebracht en opgevoed. Ons vader niet, die heeft ze enkel gemaakt. Moet ook iemand doen natuurlijk. Mijn oudste broer is geboren 3 maanden nadat ons vader en moeder getrouwd zijn. Onze Jules heeft ze allemaal zien geboren worden. Ik was de derde. Achter ons Matilde en voor ons Marie. Kinderen krijgen dat ging vanzelf voeger. De mensen gingen naar geen gynaecoloog. Dat bestond nog niet. Alles was puur natuur. Weet je dat onze Jules de beste waarzegger was van heel het dorp. Als de dunne muren van ons vader en moeder hun kamer daverde dan zei hij tegen ons: *“Binnen 9 maanden komt er weer eentje bij.”* En elke keer had hij gelijk.

Wij woonden in een klein afgelegen straatje. Je moest door een weg vol putten om tot bij de boerderij te geraken. Je had geen licht nodig om te weten wanneer je er was. Daar zorgde onze mesthoop wel voor. Stinken, amai. Als ik eraan denk, ruik ik het nog. Maar wat wil je met al die beesten. Veel koeien hadden we. Ja, dat was onze broodwinning. Vooral de melk. Ons vader werd niet voor niets Tist de melkboer genoemd. Hij verdiende hier in de streek zijn geld door met de melkkar van deur tot deur te gaan. Bles noemde onze Brabander. Een mooi en sterk paard. En vooral slim. Hij kende de klanten beter dan ons vader. Het kon niet anders. Die reed maar mee tot aan het café. De rest deed Bles.

(Suske kijkt naar Fons)

Je kijkt zo bedenkelijk. Neen, ons paard reed niet alleen verder. Iemand van de kinderen was er ook altijd bij. Om het geld te ontvangen en melk te tappen uit de grote melkkannen.

(Suske drinkt zijn pint leeg en kijkt naar zijn glas)

Over tappen gesproken. (Roept) Irma! Je mag nog eens tappen!

Irma: (Vanuit de zaal) Dat komt in orde.

Suske: Melk en nog eens melk. Heel mijn jeugd bestond er uit. Wij zijn gekweekt met melk. *“Van melk word je groot, sterk en schoon”* zeiden mijn moeder en vader altijd.

M

(Suske staat recht)
 En je ziet groot en sterk ben ik. En schoon was ik vroeger.
 (Suske kijkt naar Fons)
 Je gelooft mij niet? Je denkt toch niet dat ik met zo'n gezicht geboren ben.
 (Suske gaat terug zitten)
 Neen, ik heb vroeger een ongeval gehad. Dat was toen ik rechtstreeks van de koe aan het drinken was. Ik lag op de grond en dronk van de uier en ineens zette die koe zich juist neer. (wijst naar zichzelf) Ziehier het resultaat.
 (Suske neemt zijn pint en wil drinken maar merkt dan zal ze leeg is.)
 Irma! Waar blijf je nu! Ik verga van de dorst.
 Irma: (Vanuit de zaal) Ja! Ik kom al. Slavendrijver!
 Suske: Dat is toch erg hé met die jeugd. Ze denken dat als ze juist 50 geworden zijn dat ze niet meer moeten werken. Wat vind jij erven Fons?
 (Suske kijkt naar Fons maar zoals steeds reageert die niet)
 Jij ben wel een slimme denk ik. Weinig zeggen en veel denken.
 Ons Clementine was ook zo'n stille. Die hoorde ik van de hele dag niet
 Alleen als ze de koeien moest melken dan had ze altijd iets te doen en telkens vroeg ze aan mij om voor haar in te springen. Nooit aan een ander broer of zus. Alleen aan mij.
 (Irma komt het podium op maar Suske heeft haar niet gezien. Hij is te druk in gesprek)
 Honderden liters melk heb ik uit de koeien getrokken.
 (Laat zijn gebogen handen zien aan Fons)
 Hier, bekijk mijn handen maar. Zie eens hoe gebogen ze staan.
 Irma: Dat is van uw pinten bier vast te houden. Niet van dat melk.
 Suske: Wat weet jij daar nu van? Jij was daar toch niet bij.
 Irma: Dat is waar, maar ik weet wel hoeveel pinten je hier elke dag drinkt.
 (Irma zet de 2 glazen bier op tafel)
 Suske: Ik heb toch maar 1 pint gevraagd. Voor wie is die andere?
 Irma: Voor de Fons. Jullie zijn hier zo gezellig aan het praten en daar krijg je toch dorst van.
 Suske: Hij heeft nog geen woord gezegd. Zo een dorst zal hij niet hebben.
 Irma: Trouwens je zit nog altijd aan zijn tafel. Hij verdient het.
 Suske: Ik zal mijn goed hart maar weer eens laten zien zeker.
 Irma: (tot Fons met veel gebaren) Fons, dit pintje is van Suske.
 (tot Suske) Ik zal het op de rekening schrijven?
 Suske: (Boos) Het zal niet anders kunnen hé!
 (Irma gaat terug af. Suske kijkt naar Fons)
 De volgende is van u. Afzuiper!
 (Fons reageert niet)
 Doe nu niet dat je het niet gehoord hebt. De volgende is van u.
 (Korte stilte. Suske drinkt van zijn pint)
 Na de dood van mijn vader hebben onze Marcel en onze Louis de boerderij verder gezet. Ik ben verhuisd. Ik ben naar de stad gaan wonen en heb werk gevonden bij een brouwer. Alle dagen zat of het scheelt niet veel.
 (Suske kijkt naar Fons)

Ik moest wel. Je moet toch proeven wat je aan de klanten verkoopt. En ik had tegenslag dat mijn collega geen alcohol lustte. Dus hij proefde de frisdranken en ik de rest. Maar ik was niet alleen, hoor. Mijn baas deed goed mee. Hij vond het heel plezierig om zo elke dag den drank te proeven. *“Elke avond als ik thuis kom is het nog plezanter.”* Zei hij altijd. *“Dan zie ik mijn vrouw dubbel. Zo kan ik altijd afwisselen”*

Tot mijn 55ste heb ik daar gewerkt maar toen is mijn baas verongelukt. Zo zat als een kanon is hij met zijn fiets onder een auto gereden. Een beetje later heeft zijn vrouw mij buiten gesmeten. Ik proefde te veel.
(kleine stilte)

Vanaf die dag werk ik niet meer. Ik had geen zin meer. Voor wie zou ik nog werken. Ik ben alleen. Nooit getrouwd geweest en dat allemaal door de schuld van mijn schoonmoeder. Die kon geen kinderen krijgen.
(Suske kijkt naar Fons)

Over kinderen gesproken. Ik zie graag kinderen. Neem nu die klein mannen van mijn jongste zuster. Die komen dikwijls op bezoek. En wat die allemaal bij hebben. Dat is niet meer voor mijn leeftijd. Een tijd geleden kwam onze Frank op bezoek. Hij was nog niet binnen of hij zei dat hij zijn ei pot vergeten was. *“Dat is niets”* zei ik tegen hem. *“Ik heb dat ook in huis”*. Ik liep direct naar de keuken en kwam terug met een eierdopje. Heeft die met mij gelachen.

(Kleine stilte)

Kon ik nu weten dat het om een kastje ging waar muziek uitkomt. En dan moet je weten dat ik voor hem nog een ei wilde koken.

Ik kan echt niet meer mee met de tijd van tegenwoordig.

(Op dat ogenblik neemt Fons een Gsm uit zijn zak en begint een sms in te voeren. Suske kijkt hem aan)

Nog zo iets. Wat jij daar nu aan het doen bent. Daar kan ik niet aan uit. Onze Frank doet dat ook. Als hij zo op dat spelletje aan het duwen is, zegt hij altijd dat hij een bericht aan het sturen is. Het schijnt dat je daar ook mee kan bellen, maar dat snap ik niet. Hoe kan je nu telefoneren zonder draad. Dat kan toch niet. Nee, nee, een Vsn is niets voor mij.

(Kleine stilte. Suske drinkt van zijn glas.)

Enkele jaren geleden had ons Femke, dat is de jongste van ons Karine, mij goed liggen. Ze had voor mij een microgolfoven bij. Nu ken ik dat, maar toen. Wat wist ik nu waarvoor dat kastje diende. Ons Femke zei: *“Dit hier, nonkel Sus, is iets voor eten in te maken.”* Ze zette dat kastje in de keuken en stak de stekker in het stopcontact en toen zei ze *“Neem uw bordje soep maar. Steek het hierin en draai de grote knop op 2 minuten en duw op start.”*

Ik zie mezelf nog gaan met mijn bordje soep.

(Suske staat recht doet alsof hij een bord soep vastheeft. Hij gaat naar rechtsvoor.)

Ik zette mijn bordje in dat kastje, Deed het deurtje dicht, draaide de knop op 2 minuten en duwde op start.

(Suske demonstreert al zijn handelingen en maakt hoofdbewegingen.

Ondertussen drinkt Fons zijn pint leeg en houd Suske in de gaten)

En dan maar kijken naar mijn soepje dat ronddraaide en draaide en draaide. Ik werd er zat van. En opeens tuut tuut.

“Het is klaar.” zei Femke.

“Hoe kan dat nu?” zei ik. “Ik heb geen vuur gezien.”

“Er is geen vuur nodig om dat klaar te maken.” Zei ons Femke nog.

Ik kon dat niet geloven. Hoe kan je nu iets maken zonder vuur?

(Weer demonstreert Suske al zijn handelingen.)

Ik moest het weten. Ik deed dat kastje open en nam mijn bord soep.

(Suske kijkt in de zaal en naar Fons)

Heb ik toen mijn handen verbrand zeg. Ik voel het nog.

(Suske gaat terug zitten op zijn stoel)

Maar ondertussen is dat kastje mijne beste vriend.

(Suske kijkt naar Fons en ziet dat zijn glas leeg is)

Uw glas is leeg. Jij kunt nogal drinken.

(Fons steekt zijn hand op)

Irma: (Vanuit de zaal) Dat komt in orde.

Suske: Je gaat er eentje betalen. Dat zou gaan tijd worden. Je staat er al 2 achter.

(Suske drinkt vlug zijn glas leeg. Zoals steeds blijft Fons onbeweeglijk zitten)

Vertel jij nu eens iets.

(kleine stilte. Suske kijkt naar Fons.)

Dat moet daarvoor niet waar zijn hoor. Als je maar iets zegt.

(Er gebeurt niets)

Al zeg je foert. Als ik je stem maar eens hoor.

(Irma komt het podium op. Ze heeft 1 glas bier bij)

Irma: Hij zal niets zeggen tegen u.

Suske: Waarom niet?

(Irma zet het glas bier bij Fons.)

Waar is mijn glas bier?

Irma: Fons heeft maar 1 glas besteld.

Suske: Hoe? Hij drinkt 2 pinten van mij en zelf trakteert hij niet.

(Suske kijkt naar Fons)

Wat voor een gierigaard ben jij!

Irma: Laat hem toch doen. De sukkelaar.

Suske: Hij, een sukkelaar! Ik! Ja!

Irma: Niet waar. Hij kan niet horen en niet spreken.

Suske: Hoe bedoel je?

Irma: Fons is doof.

Suske: Dus hij heeft niets gehoord van alles wat ik gezegd heb?

Irma: Neen.

Suske: Maar hij heeft wel alles gedronken wat ik hem betaald heb.

Irma: Ja.

(Suske staat recht en kijkt nog eens naar Fons.)

Suske: Jij bent een smeerlap. Profiteren van mijn goedheid. Ik ben hier weg.

Irma: Mag ik dan nog vlug de €20 die je hier nog moet betalen.

(Suske neemt €20)

Suske: Hier. Ik kom hier nooit meer binnen. Zo met een mens zijn voeten spelen. Salut!

(Suske gaat af via de zaal)

Irma: Fons, gefeliciteerd. Ik ben eindelijk van Suske de zager vanaf. Je hebt de weddenschap gewonnen.

Fons: Ik wist dat wel dat ik ging winnen. Dus dan krijg ik nu een liter bier die ik uitdrink met veel plezier.

EINDE

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.

NIET KOPIËREN